

OFIAROWNY (5) *ai*

-f- (4), -ff- (1).

Oba o oraz a jasne.

sg m N ofiarowny (1). ◇ A ofiarowny (3). ◇ L ofiarown(e)m (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Przymiotnik od „ofiara” (5) :

a. *Od znac. ‘ceremonia złożenia daru bóstwu’ (4) :*

α. *W judaizmie Starego Testamentu: Składany na ofiarę (3) : iáko [Dawid] wízedł do domu Bożego/ y chleb pokładny (marg) chleb ofiárowny (-) iadł: ktorego fię mu nie godziło ieść WujNT Matth 12/4, s. 132 marg, 213 marg.*

β. *W kultach pogańskich: Dokonujący ofiary (1) : Popa, Który bydlętá y ine zwierzętá ku ofiárowaniu przedawał/ ofiárowny rzeźnik. Mącz 312b.*

b. *Od znac. ‘dar’ (1) :*

Wyrażenie: »ofiarowny list« = dedykacja (1): Iakie podobieństwo pieca do łtogu? álbo mytniká do iáwnogrzesznika? (marg) Do Krolá Augustá woffiárownem liście. (-) BudNT przedm c3.

Cf OFIARNY

AŻ